

't Beeldeken.

tje, weigerde opnieuw iets te gebruiken, ondanks al het aandringen van haar broer en schoonzuster, die daardoor hun weigering poogden te vergoeden, en na een kort, haastig afscheid met Reinildeke, die alweer druk omringd stond door klanten in het winkeltje, vertrokken zij.

* * *

Na ruim een uur gaans onder de heete zon tusschen de hooge korenvelden, dwars over een golvende kouter *) zonder boomen, kwamen zij in 't frisch-belommerd, schilderachtig dorpje aan. Mie-Threse's huisje stond daar heel aan den ingang, heel alleen aan de bocht van den weg, laag en witgekalkt, met ouderwetsche bloemen langs den gevel, met groen-en-witte luiken en een schelrood pannendak, in de schaduw van vier prachtige oude linden, rechts en links van het boogvormig deurtje. De ramen stonden wijd open voor de warmte, en van op den weg ontwaardden moeder en Basielken Leontientje, met roode wangetjes aan 't strijken bij een lange witte tafel, midden in een ruime kamer die heel en al wit was van ophangend linnen, waarover 't zacht gewiegel van de lindeblaadjes hier en daar groenachtige licht-en-schaduw-schimmen heen en weer deed wemelen en spelen.

Leontientje keek op toen zij voorbij het open raam gingen, en met een vreugdekreet liet zij haar strijkijzer los en kwam buiten gevlogen. Ook tante Mie-Threse was daar dadelijk, met een groote ronde kop koffie uit het achterhuis komend, en 't was een algemeen blij-verbaasd gejoel hen daar zoo onverwachts te zien. Bazielken, nu veel minder bang en wantrouwig geworden, liet zich door 't verrukt-glimlachend Leontientje mee naar buiten nemen onder de frissche linden, en 't Beeldeken nam haastig de gelegenheid te baat om ook aan haar tweede schoonzuster de droevige gebeurtenis mee te deelen.

„Mannevolk 'n kan ik hier in huis nie nemen, da es onmeugelijk, hij zoe al ons wasch-en-strijkgoed vuil moaken,” antwoordde Mie-Threse met een trage hoofdschudding en een gedecideerden blik van haar groote

blauwe oogen, „moar 'k weet toevallig van ne goeje post veur 'em. Boer Walle, veur wie da w' alles wasschen en strijken, zoekt ne koewachter. 'T 'n es nog gien tien minuten geleên dat hij hier in huis was, en 't 'n zoe mij nie verwonderen as hij nog hier achter in *De Vos* zat. Kom mee, we zillen seffens goan zien.”

„Och Hiere da zijn dijngen! Moet-ie hij nou azeu direct bij vrende meinschen goan!” zuchtte 't Beeldeken, met plotselinge tranen in de oogen.

„Wa moe-je d'r anders mee doen?” antwoordde Mie-Threse. „'K hê 'k veur ou gedoan wa da 'k kon mee Leontientje te nemen, moar mannevolk 'n kan ik hier nie gebruiken, zeg ik ou. Ala toe, hoast ou, kom mee langs achter, we zillen 'em meschien nog vinden.”

En zij trok 't Beeldeken mee langs achter door het tuintje, waar een hekje was dat op de binnenplaats der herberg uitkwam, zonder dat Basielken, die met Leontientje vóór het huisje liep, haar vluchtige aftocht bemerkte.

„Hij es 'r nog, 'k heur 'em al,” sprak Mie-Threse wyl zij 't hekje openduwde. Zij kwamen door een achterdeur en een smal gangetje in de gelagkamer, en dadelijk ontwaarde 't Beeldeken een soort van reus, met blauwen kiel en lange zweep, staande vóór de schenktafel, in lawaaig-druk gesprek met een vrouw die hem van drank bediende. Hij keerde zich om toen de twee vrouwen binnentraden en terstond kwam hij glimlachend op haar af, een afdruppelend glas jenever in de hand, zóó opgeblazen rood en groot en dik en vet, met zijn uitpuilende waterige oogen en tabaksap-kwijlenden mond, dat het Beeldeken er haast van terug schrikte.

„Haha! Komt g'euk 'n dreupelke pakken?” gilde hij Mie-Threse te gemoet. „Woarmee mag ik ulder trekteeren?”

„'K kom ou ne koewachter brijngen!” riep Mie-Threse schetterend-hard, als tegen een doove.

„Wie dätte? da wijveken doar?” proestlachte de boer naar 't Beeldeken wijzend.

„Heure zeune!”

„Wie, zegt-e?” hervroeg de boer, zijn vette paarsche hand als een trechter aan het oor.

*) Vlake.